

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp.

Strona pozwana: Skatteverket.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 część B szóstej dyrektywy VAT⁽¹⁾ (art. 135 ust. 1 dyrektywy Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) należy interpretować interpretacji ten sposób, że przewidziane w nim zwolnienia podatkowe obejmują również usługi polegające na udzielaniu przez instytucję kredytową, za wynagrodzeniem, gwarancji spółce zamierzającej wyemitować akcje, na podstawie której instytucja kredytowa zobowiązuje się do nabycia wszystkich akcji nieobjętych w przewidzianym okresie (underwriting)?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 6 października 2009 r. w sprawie T-21/06, Niemcy przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 grudnia 2009 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-544/09 P)

(2010/C 51/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma, J. Möller i B. Klein, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 października 2009 w sprawie T-21/06 Niemcy przeciwko Komisji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005)3903 z dnia 9 listopada 2005 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej (DVB-T) w Berlinie-Brandenburgii, oraz
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione przeciwko wydanemu przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wyrokowi, w którym Sąd ten oddalił jako bezzasadną wniesioną przez Republikę Federalną Niemiec skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 listopada 2005 r., wydanej w ramach postępowania w sprawie pomocy państwa C25/2004 dotyczącego wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej w Berlinie-Brandenburgii. W decyzji tej Komisja uznała, że ten środek pomocowy nie jest zgodny ze wspólnym rynkiem (art. 107 ust. 3 lit. c) traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, TFUE).

Republika Federalna Niemiec podnosi pięć zarzutów na poparcie twierdzenia, zgodnie z którym Sąd nie uznał, iż Komisja dopuściła się nadużycia władzy i w związku z tym błędnie oddalił skargę.

Po pierwsze, Sąd błędnie zanegował wywieranie przez sporny środek efektu zachęty, ponieważ wziął on pod uwagę jedynie bardzo ograniczony okres przejścia z naziemnego nadawania analogowego na DVB-T, zamiast uwzględnić koszty ponoszone przez nadawców uprzywilejowanych przez sporny środek jako całość. Sporny środek potraktowany całościowo obejmuje, obok przejścia na DVB-T, także obowiązek utrzymywania przez pięć lat oferty programowej na DVB-T. Należało zatem uwzględnić także koszty, jakie pociąga za sobą wywiązanie się z tego obowiązku nadawania przez okres pięciu lat.

Po drugie, Sąd błędnie rozszerzył zakres stosowania kryteriów oceny przez Komisję na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE ze względu na to, że przyjął, iż Komisja może zaprzeczyć temu, iż dany środek pomocowy jest odpowiedni z tej tylko przyczyny, że zamierzony przezeń cel może także rzekomo zostać osiągnięty przez stanowiące alternatywę dlań środki regulacyjne. Porównanie ze środkami stanowiącymi alternatywę nie stanowi bowiem, zgodnie z celem przepisów TFUE dotyczących kontroli pomocy, części postępowania wyjaśniającego, jakie Komisja jest uprawniona przeprowadzić. W tym kontekście rząd Republiki Federalnej Niemiec zarzuca również Sądowi przeniesienie na to państwo członkowskie ciężaru dowodu tego, że zaproponowane przez Komisję środki stanowiące alternatywę okazałyby się bezskuteczne. Jest to sprzeczne z zasadą pewności prawa, ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodowego oraz celem sprawowanej kontroli pomocy państwa.

Po trzecie, w swej przeprowadzonej na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE analizie Sąd nie wziął pod uwagę znaczenia praw podstawowych Unii Europejskiej, które, jako integralna część prawa pierwotnego, wiążą wszystkie organy Unii w czasie wszystkich ich działań. Jeśli samo powołanie się na ewentualne stanowiące alternatywę środki regulacyjne wystarczy, aby odmówić zatwierdzenia pomocy, sprowadza się to do nieuwzględnienia faktu, że takie środki regulacyjne naruszają podstawowe prawo swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorstwa. Należało przynajmniej zbadać ten aspekt sprawy, czego nie w niniejszym przypadku nie uczyniono.

Po czwarte, powołując się na stanowiące alternatywę środki regulacyjne, Sąd dokonał błędnej wykładni pojęć rynku wewnętrznego oraz zmiany warunków wymiany, o których mowa w art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ze względu na to, że nie stwierdził on tego, iż takie środki regulacyjne również mogą wywierać wpływ na konkurencję. Przyjęcie mającego ogólny charakter założenia, że każdy środek regulacyjny wywiera mniejszy wpływ na te dobra prawne niż pomoc, opiera się na kryteriach, których zakres został bezzasadnie ograniczony.

Po piąte, Republika Federalna Niemiec zarzuca Sądowi, że zastosował on ustanowioną przez Komisję zasadę neutralności technologicznej nie uwzględniając jednocześnie tego, iż w ten sposób w niniejszym przypadku odmawia się uznania realizowanego przez niemieckie władze za pomocą spornego środka celu. Zasada neutralności technologicznej stanowi kryterium odpowiednie dla celów badania zgodności jedynie wtedy, gdy celem udzielenia wsparcia stanowi przejście na nadawanie cyfrowe jako takie. W przypadku wsparcia przejścia na DVB-T w Berlinie-Brandenburgii należy jednak, dla różnych przyczyn, wspierać ten właśnie sposób nadawania, podczas gdy nadawanie drogą kablową i satelitarną nie potrzebuje żadnego wsparcia. Przy ustalaniu zaś zgodnego z prawem celu środka pomocowego państwu członkowskiemu przysługuje zaś szeroki zakres swobodnego uznania.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 28 października 2009 r. w sprawie T-137/08 BCS SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 grudnia 2009 r. przez BCS SpA

(Sprawa C-553/09 P)

(2010/C 51/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: BCS SpA (przedstawiciele: M. Franzosi, V. Jandoli, F. Santonocito, avvocati)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Deere & Company

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;

— unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego '289;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok w sposób następujący narusza prawo:

- I. Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾, stwierdzając, że uzyskanie charakteru odróżniającego przez oznaczenie nie jest uzależnione od jego wyłącznego używania w przeszłości i obecnie (ponadto używania tego nie wykazano, a raczej w tym samym orzeczeniu zaprzeczono jego istnieniu w niektórych krajach);
- II. Sąd Pierwszej Instancji błędnie zastosował określone w orzecznictwie wspólnotowym kryteria służące do stwierdzenia uzyskania charakteru odróżniającego z naruszeniem art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

W odniesieniu do pkt I. brak wyłączonego używania w innych częściach Wspólnoty został wykazany w oświadczeniach osób trzecich z Danii i Irlandii. Brak jednoznacznego kojarzenia kombinacji kolorów zielonego i żółtego z oznaczeniem Deere jest bowiem niezgodny z uznaniem uzyskania charakteru odróżniającego przez to oznaczenie w tych krajach.

W odniesieniu do pkt II. BCS podważa kryteria prawne zastosowane przez Sąd Pierwszej Instancji w odniesieniu do dowodów na posiadanie drugorzędного znaczenia, gdyż są one sprzeczne z zasadami określonymi w utrwalonym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości. Okresu używania znaku towarowego Deere, udziałów w rynku i wielkości sprzedaży nie można uważać za wystarczające elementy — gdy są rozpatrywane oddzielnie — do wykazania uzyskania drugorzędного znaczenia. W szczególności nie mogą one zrekomensować braku badania opinii społecznej (lub sprzecznych rezultatów wynikających z oświadczeń osób trzecich), gdyż są to kryteria dowodowe różnego charakteru.

Zatem Sąd Pierwszej Instancji błędnie nie uwzględnił bezpośredniego dowodu braku charakteru odróżniającego wspólnotowego znaku towarowego '289 w Irlandii i Danii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 78, s. 1).